

На другия денъ още отъ сутринята се стекоха въ гората голѣмъ брой весели дѣца. Тѣ пѣха, смѣха се, кжеаха пролѣтни цвѣта и скоро пакъ се изгубиха. И пакъ надъ дърватата и дръвчетата зацарува отекчителна тишина.

Но тъкмо когато слънцето щѣше да се затули задъ клонетѣ, дойде въ гората едно хубаво момиче съ дълга коса и приятни черни очи. Тя собираше цвѣта за болната си сестра и когато видѣ хубавитѣ жълти цвѣта, хвана игликата за нѣжното стѣбълце, откжсна я и тури въ дрехата си.

Горкиятъ златокосъ царски синъ, защото той бѣше!

Той страшно извика, когато моминската ржка го откжсна отъ покритата съ мѣхъ земя, защото съ изтръгването му като че ли умираше. Но хубавото момиче не чу неговото оплакване и продължаваше да върви по-нататѣкъ замислено.

Горѣ на върха на могилата въ кулата на замѣка лежеше госпожица на копринени възглавници. Тя бѣше хубава като кринъ, но синитѣ ѝ очи тѣй нажалено гледаха. Защото много, много отдавна лежеше болна и никой не можеше да я излѣкува.

И, когато сестра ѝ влѣзе въ стаята, болната се обърна къмъ нея и жално я попита:

„Гдѣ бѣше толкова врѣме, Нелло?“

„Ахъ, Христобело, не съмъ се отдалечавала отъ тука много врѣме“, отговори сестрата и се доближи до леглото на болната. „Отидохъ въ гората, да ти набера цвѣта. Никога до сега не съмъ виждала нашата гора толкова хубава, колкото 'днесъ. Да можеше и ти да я видишъ! И тая прѣкрасна иглика, най-хубавото отъ всички цвѣта, които до сега съмъ видѣла, тая хубавка иглика нося на тебе!“

Тя взе отъ гърдитѣ си малкото жълто цвѣтице и го тури въ хубавитѣ бѣли ржчици на болната.